

patt tahaks teie sees igawest elumalgust kuni maani lüstitada; aga olge julged, lootke Jeesuse, see õige jõulu kingi peale! — Ja kui jõulu-luust küsits: „Julus ehk Julise, miks sul must rätik taelas on?“ — Siis wastaks Julius ehk Juulise pisaraid silmist pihlides: „Mul oli mustu wäike õde ehk wend ja meie käisime mehis kirikus ning ta ütles ikka: „Kui ma juureks saan, siis — siis — teen sulle ja wanematele seda ja teist röömu.“ — Aga mis siindis pärast Jõuluid? Ta jäi haigeks ja Jeesus kutsus ta taewa ja seal särab ta nüüd ilusamini, kui kesti jõulu-luust siin ning mina annan taelas musta rätiku seinamise märkiks, et Jeesus mind weel ep ole tulnud taewalikuks jõulu-puuks kutsuma.“ — Jah, mo armjad koolilapsed! jõulu-luust tähendab seda õiget Jeesu wõitlust ja on jo 1000 aastat enne õiguse üleswõtjat Dr. Martin Lutterust Saks rahwa juures juba tähenduse pildiks olnud. — Teile aga tahaksin ütelda: lapsed, jääge Jeesuse sisse!“ —

Kui nüüd Tiidimatta ühe talwe oma ametit oli pidanud, siis jõudis ta juuri kätte ja iga päew oli ta'l karjatsese lott ja sulasele lähker pauna, ja seepärast tundis ta nüüd, et perenaene majas pundus; sest ap ütles ta ühel pääwal, kui õues liwi peal liiskami nägi: „Lenda, lenda lepa-

triinu! lenda, lenda lepitusse, targa, targa, taasis-
tusse! hüppa, hüppa haawitusse! kust mu oma
tuleb mulle.“ — Ning wiimaks läks asi tõeks.
Kui Jaani-lilled parajaste õilmes olid, siis wõttis
ta Jumala nimel asja ette. Seal ligikal elas
üks wiisakas tütar laps ja sellele ta awaldas oma
mõttid seega, et ta ta'le kirja kirjutas ja senna
sisse laks wdi kotu Jaani-lille pani, misjedest ka
jutu pealkiri wõetud on. — Wuidugi teada, et
ta kohe wastust ei saanud, sest üks mõistlik tütar-
laps küsib esite oma wanemate käest luba ja mõtleb
ise ka niisuguse asja üle natukesel järele.

Omelt mõne pääwa pärast sai ta wastuse, kus
sees niisama mõni jaani-lill ja ka see pisuke, aga
siiski suuri ja häid asju tähendaw sõna „ja“
oli. —

Seda teada, et ta süda nüüd röömu pärast
kodises ja õnnels oli honte pihapääw, sest pani
ta siis wasta wantri ette ja sõitis senna. —

Siis oli ilus ja soe, kui ta senna sai ja leidis
oma armuete õuest pihlaka wilust istumast ja kui
see teda tulema nägi, läks ta ta wastu ja teretasid
teine teist, kui pruut ja peigmees. — Ja kui naad
jo natukesel aega olid juttu westand, siis jõudis
ka lõune aeg kätte ja ta pruut palus teda enesega
leiba wõtma. Kui naad nüüd tuppa minema